Pregaria.cat

Entrada

Laudate Deum

Per MartaF el dj., 12/10/2023 - 15:45

El dia 4 d'octubre d'enguany, en la festa de sant Francesc d'Assís, s'ha publicat la nova exhortació apostòlica titulada *Laudate Deum*. De fet, podríem dir-ne que és una amplificació del pensament recollit en la *Laudato Si'* però, en el fons, va molt més enllà perquè és una crida encara més ferma a la mobilització global contra el canvi climàtic. I si la *Laudate Deum* no sacseja les nostres consciències hipnotitzades per culpa d'una societat que ens estaborneix amb tantes distraccions fins al punt d'oblidar que els éssers humans som estructuralment ètics, com aconseguirem despertar-nos i rebel·lar-nos contra la nostra pròpia estupidesa? El papa Francesc és l'altaveu de les paraules que haurien de ressonar dins nostre, però que hem decidit ignorar o abaixar-los el volum perquè no ens molestin. I és per això que cal ser contundent, perquè «el món que ens acull es va enfonsant i potser acostant-se a un punt de fallida». O és que no has sentit el crit de la Terra? Terratrèmols, inundacions, incendis forestals, desaparició de la biodiversitat, augment de la temperatura global... Tot això té un nom que no podem callar i és que som davant d'una crisi climàtica global, d'on absolutament ningú n'està exclòs.

Ara bé, la crisi climàtica no interessa els grans poders econòmics perquè el capitalisme ens ha instal·lat en la dinàmica d'explotar els recursos naturals sense límits i sense escrúpols. I mentrestant, les emissions per càpita dels països més rics sobrepassen amb escreix les dels més pobres. Precisament per això, el papa Francesc ens convida a repensar entre tots la qüestió del poder humà perquè «Ningú se salva sol». Però, si vivim en un món on la virtut no està de moda i on la decadència ètica és a l'ordre del dia, davant de tot plegat, com podem recuperar l'esperança?

Les cimeres i les conferències sobre el clima no han servit per aconseguir els avenços que necessitem amb tanta urgència i que, sobretot, facin fer a totes les nacions del món un pas endavant, conscients que els interessos nacionals no han d'estar mai per sobre del bé comú. I nosaltres, com a particulars, tampoc no hem estat a l'altura. Per això ens cal recordar que lloar Déu també és fer-ho del lloc on habitem, perquè «un ésser humà que pretén el lloc de Déu es converteix en el pitjor perill per a ell mateix». I la Terra és la Casa Comuna, la llar compartida, però creure'ns-en propietaris absoluts és una idolatria, una fe esbiaixada i utilitarista que no té res a veure amb la religió.